

ПОВЕЉА НАРОДА ЈУГОСЛАВИЈЕ

ДРУГУ ТИТУ

У д а н и м а к а д а с е р а д и л о о ж и в о т у и о с м р т и с в и х
наших народа,

Т и с и , д р у ж е Т и т о ,

обвијен димом пожара, читавоме свијету крвљу и бару-
том објавио да се ни топовским ждријелима ни конопу крвника
нећемо поклонити никада.

Т в о ј п о з и в н а у с т а н а к , ш т о с и г а п о т п и с а о к а о с е к р е т а р
Комунистичке партије Југославије почетком љета године тисућу-
деветстотина четрдесет прве, одјекнуо је читавом нашом земљом
уз потмулу грмљавину првих партизанских лагума.

Надахнуте непоколебљивом вјером у побједу Р е в о л у -
ц и ј е , р и ј е ч и Т в о г а п о з и в а н и с у б и л е с а м о г л а с х у м а н о г п р о т е с т а
противу свирепог и подлог уморства једне издане и прегажене
земље. Твој глас заорио је као зов бојне трубе на отпор против
моћних непријатељских војска, када је усред поробљене Европе,
прасак наших народних пушака навјестио побједу најосновнијих
људских права.

О д Б е о г р а д а и У ж и ц а д о Б и х а њ а и С л у њ а , о д
Баније и Папука од Фрушке Горе преко Игмана, Јахорине,
Козаре и Грмеча, од Романије и Маглића до Дрвара и Соче, од
Санцака, Дурмитора и Македоније, од Космета до Дунава и Драве
Т и с и с т у п а о н а ч е л у ч е т а и з б и т к е у б и т к у , а з а Т в о ј и м б а р ј а -
цима слиједили смо те као што те слиједимо и данас, увјерени
да је пут наше Партије за нас једини пут до побједи, за коју је
жртвовало своје животе више од петнаест стотина тисућа
нашега свијета.

С л а в е ћ и п е т н а е с т о г о д и ш њ и ц у п о б ј е д е н а С у т ј е с ц и ,
ми се данас, друже Тито, усред ове величанствене костурнице
сјећамо Твојих ријечи којима си као командант Н а р о д н о -
о с л о б о д и л а ч к е в о ј с к е о д а о п р и з н а њ е с в и м м р т в и м и
преживјелим борцима ове јединствене битке, када су чете голог,
босог и гладног људства успјеле да порази десет пута бројнијег
и несразмјерно јаче наоружаног непријатеља.

Пред гордим достојанством смрти Твојих палих војника који су уз шум бучних слапова ове планинске воде крвљу посвједочили вјерност својој земљи и идеалима међународне, пролетерске солидарности, Ти си, друже Тито, признао борцима, командирима и политичким комесарима Прве, Друге, Треће и Седме дивизије, Прве мајевичке и Шесте источно-босанске бригаде, највиша ратна својства каква треба да имају војници револуције.

Највишим својствима револуционара, Ти си, друже Тито, био узором од првог дана како си се појавио на челу наше Партије, свјестан постојано како треба хтјети да се смртна опасност превлада победоносном вољом свим премоћним снагама упркос.

Још од Ужица јесени 1941, Ти си јасно спознао да непријатеља треба напасти усред властитог стратешког и политичког тора и тако си се са својим бригадама појавио пред Сарајевом и Ријеком, Љубљаном и Загребом. Већ почетком године тисућу деветстотина четрдесет друге, а када су се Твоје чете под ударом премоћних снага повукле од Карловца и Слуња преко Лике и Грмеча, Ти си далековидно одредио да треба заузети Прозор, прегазити Неретву и противника разбити на црногорским, херцеговачким и санџачким врлетима. Тако си Сутјеску и Зеленгору, Маглић и Волујак претворио у славне побједе, и у тренутку када је непријатељска врховна команда била већ потписала колективну смртну осуду за све Твоје опкољене и на смрт осуђене борце, Ти си, разбивши ватрене обруче, смјело продро на север од Сарајева до Вишеграда, ослободивши читаву Источну Босну. Три мјесеца касније, у новембру 1943, Ти си већ, у Јајцу, положио темеље данашње наше Федеративне Социјалистичке Републике.

Хисторијска борба за нову Југославију, заједницу равноправних и слободних народа, борба је свих нас, и све наше побједе везане су о Твоје име и о имена Твојих бораца, командира, политичких комесара, и свих Твојих политичких сарадника.

Поносни на своју славну борбу и величанствене успјехе у стварању нових демократских социјалистичких друштвених односа, народи Југославије, изричу Ти, друже Тито, пуно признање за Твоје непролазне заслуге као првом војнику наше Партије и Револуције.

Едвард КАРДЕЉ, Јован ВЕСЕЛИНОВ, Ђуро ПУЦАР, Лазар КОЛИШЕВСКИ, Владимир БАКАРИЋ, Миха МАРИНКО, Петар СТАМБОЛИЋ, Блажо ЈОВАНОВИЋ, Александар РАНКОВИЋ

Тјентиште, 4 јула 1958.

Ми који смо били учесници ове надчовјечанске херојске борбе, вођене на уском простору Црне Горе, Санџака и Тјентишта против далеко надмоћнијих њемачких, талијанских и бугарских окупаторских трупа, носимо у својим срцима ликове хероја који су у тој борби дали своје животе. Наше ријечи и пера могу дати само блиједе фрагменте или уопштену слику једног најважнијег и најславнијег дијела наше крваве народне епепеје у току Ослободилачког рата.

Према томе, и ова књига само је један мали и скромни приказ тих херојских дана наше Народноослободилачке борбе, а сви преживјели борци дужни су да опишу све најважније моменте из те борбе. То је њихова дужност не само према палим друговима, већ и према себи, и према историји наше тешке четворогодишње борбе. Нико од нас не би могао дати једну приближно вјерну и цјеловиту слику те борбе, али сви преживјели борци из својих сјећања могу створити материјале који ће се допуњавати и обликовати једну вјерну целину.

Наша стратегија и тактика у тој борби, као и стратегија и тактика непријатеља, већ су мање-више познате, али многи и многи трагични и херојски momenti из те борбе мало су познати нашим народима. А баш то је најважније

